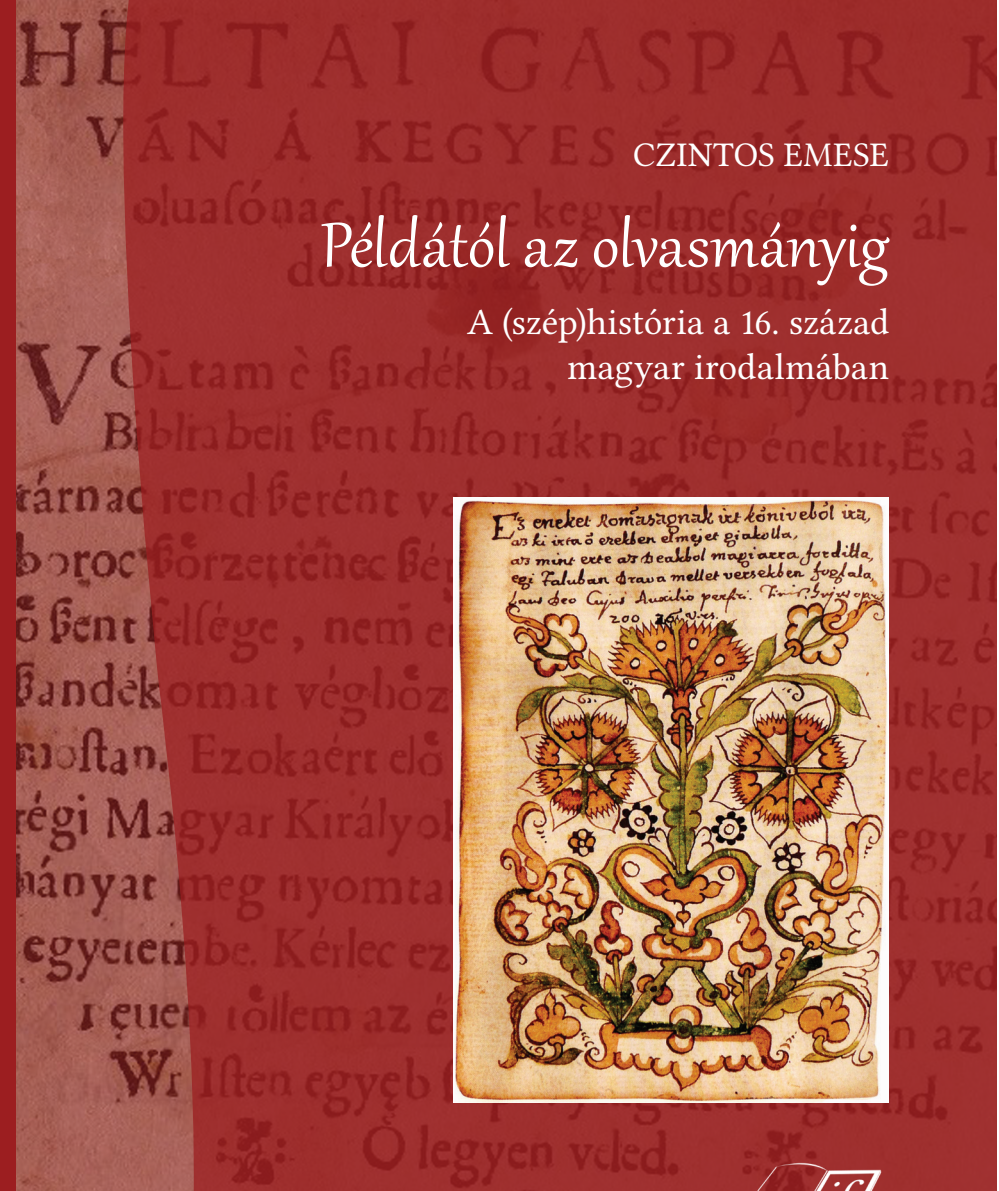

Irodalomtörténeti dolgozatoknak leginkább szerzők, művek, életművek, illetve különböző korszakok vizsgálata a témája. Jelen könyv azonban egy *szándék* megjelenését és kontextusát vizsgálja, amely arra irányult, hogy a kora újkori írásbeliség megszokott használati létmódja mellett *olvasmányt* talált ki és kínált a befogadók számára. Ennek a jószerével implicit, de esetenként akár szövegszerűen kikövetkeztethető szándéknak a megragadása elméleti, illetve kutatómódszertani problémákat is felvet. Nevezetesen például azt, hogy miként lehet mai irodalomértésünk, elméleti apparátusunk hatása alatt feltett kérdéseket olyan módon megfogalmazni, hogy a vizsgált kor irodalomértése, irodalmi gondolkodása, illetve elméleti apparátusa számára se legyen idegen. A *szándék* mint irodalomtörténeti relevanciájú kategória megjelenése azt is jelzi, hogy az irodalomtörténeti kérdések iránya változik, és korábban nem eléggé megfigyelt vagy észre sem vett problémák képezik reflexió tárgyát.

A könyv a históriás éneknek, ezen belül a széphistóriának a 16. századi magyar irodalomban betöltött szerepét értelmezi két olvasat metszéspontjain: a műfaj történeti, poétikai, olvasmánytörténeti, nyomdatörténeti, eszmetörténeti kérdések révén levonható tanulságokat egy szövegközpontú analitikus, diskurzív olvasattal veti össze. Tipológiai és terminológiai vizsgálatokat követően, a gyönyörködtetés, szórakoztatás szándékának nyomait keresve, a kötet a szövegek legitimációs technikáit térképezi fel, melyek révén igyekeztek kibújni a hivatalos, protestáns preskriptív morális ellenőrzés alól, ily módon keresve két irodalmi ideológiát és beszédmódot érintkezési felületeit.

Példától az olvasmányig

CZINTOS EMESE

CZINTOS EMESE

Példától az olvasmányig

A (szép)história a 16. század magyar irodalmában

Irodalomtörténeti füzetek